

skal være gratis. Forholdet er faktisk det, at en stor Del af Byrden ved at yde Lægehjælp til saadanne ubemidlede, som ikke kunne betale, er det ikke Samfundet, men Lægerne, der bære, og naar Lægerne faa Betaling for det af Staten, ville de blive meget bedre situerede, end de nu ere. Det faktiske Forhold er, at Lægerne yde et Arbejde, som ingen andre Mennesker i Samfundet yde. Det siger jeg ikke, fordi jeg selv er Læge, men fordi det faktisk er Tilfældet. Der er ingen andre Stænder, der moderere deres Betaling af Hensyn til Folks Evne. Hos en Bager faar den fattige Mand ikke Brødet billigere end den velstaaende, selv om Bageren maaske er meget rigere end Lægen, men man kræver som en Selvfølge, at Lægen skal yde den fattige Mand sit Arbejde billigere, og saaledes gaar det helt igennem. Som sagt, der er ingen andre Samfundsklasser, der som Lægerne yde modereret eller gratis Arbejde til de ubemidlede i Samfundet. Derfor tror jeg, at Lægerne for saa vidt vilde være meget glade ved et saadant Forslag. Det er imidlertid et Spørgsmaal, om det Princip er saa heldigt: at gøre hele Lægestanden til Embedsmænd. Det kunde dog være, at de frie Forhold, hvorunder Samfundet nu har udviklet sig med Konkurrence osv., alligevel holder Dygtigheden, Energien osv. blandt Lægerne bedre oppe, end om man gjorde alle Lægerne til Embedsmænd og gjorde det gratis for Befolkningen at faa Lægehjælp.

Jeg slutter med at sige, at jeg er for saa vidt meget glad ved, at Spørgsmaalet rejses paa ny, som jeg tror, det er et Omraade, hvor der kan gøres en hel Del. Jeg tror, at den Vej, den højtærede Indenrigsminister har antyndet: en Revision af Sygekasseloven, er den eneste, ad hvilken vi kunne komme frem i dette Spørgsmaal, og denne Udtalelse er jeg meget glad ved. Det er ikke Fattigloven, der skal revideres, men meget snarere Sygekasseloven. Jeg antager ogsaa, at det ved fælles Bestræbelse kan lykkes at faa noget ud af denne Sag, fordi der er visse Ting, som ere saa selvindlysende, at selv de, som nu ere Modstandere, ville stille sig velvilligt der overfor. Det gælder det, som jeg fremhævede, at alle, som paa Grund af Sygdom ikke kunne optages i, eller som udslettes af en Sygekasse, bør kunne faa Lægehjælp, uden at dette i nogen som helst Henseende regnes for Fattighjælp.

Berntsen: Det er tredie Gang i Løbet af et Aar, det foreliggende Lovforslag

er til Forhandling i dette høje Ting, og da jeg de to foregaaende Gange har haft Lejlighed til indgaaende at udtale mig om mit Syn paa denne Sag, kan jeg i Dag henvise til mine tidligere Udtalelser og skal fatte mig i Korthed, saa meget mere, som jeg fuldt ud kan slutte mig til de Udtalelser, som faldt fra det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange).

Jeg er ikke i det heldige Tilfælde at kunne se med samme velvillige Øjne paa det foreliggende Lovforslag som paa det, vi før havde til Behandling, og det glæder mig, at Ordføreren for Forslagsstillerne i Dag har sagt rent ud, hvad der er hans og hans Partis Standpunkt i denne Sag. Hans og Socialdemokraternes Standpunkt i denne Sag er, at al Sygehjælp, al Lægehjælp, alle Udgifter til Medicin skal det være Statens Sag at udrede. Jeg er en afgjort Modstander af dette Princip. Den ærede Ordfører tør ikke lige straks kuldaste det bestaaende og fremsætte et Forslag i den af ham ønskede Retning. Han begynder med det Forslag, her foreligger. Men det fører til samme Resultat, thi det er en Selvfølge, at dersom dette Lovforslag vedtages, vil det være Gift for de bestaaende Sygekasser. Det vil være en fuldstændig Underminering af den Institution, der hovedsagelig frivillig har udviklet sig her i vort Samfund i en Række Aar og har vist sig at være en levedygtig Institution. Sygekasseinstitutionen er ikke en hændende Institution, tværtimod, det viser sig, at der indmelder sig stadig flere og flere Medlemmer i Sygekasserne, saa at den sidste Beretning, der foreligger, viser, at 33,6 pCt. af Befolkningen over 15 Aar nu ere Medlemmer af anerkendte Sygekasser. I 1901 var $\frac{1}{5}$ af Befolkningen over 15 Aar Medlemmer af Sygekasserne, i 1904 var det steget til $\frac{1}{4}$, og nu i det foregaaende Aar er Medlemsantallet steget til $\frac{1}{3}$ af den voksne Befolkning over 15 Aar. En saa rivende Udvikling selv under de vanskelige økonomiske Forhold, hvorunder vi leve, viser, at Sygekasseinstitutionen har Livskraft i sig, og det vilde være utilbørligt, om man vilde slaa en Streg over hele denne Bevægelse, vende op og ned paa dette Forhold, at Smaaafolk her i Landet klare sig selv i Sygdomstilfælde med Støtte af Statskassen, og sige: Fra nu af og i al Fremtid skulle de enkelte Individuer ikke ulejlige sig med at yde noget som helst Offer, det er det offentlige, som skal betale det alt sammen.

Nu siger den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Valdemar Olsen), at det er